

Eenzaamheid

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk Forest Stewardship Council (FSC) draagt. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

ISBN 978 90 239 2761 7

NUR 707

Eindredactie Marije Vermaas

Vormgeving Sam Loman

Bijbelteksten zijn genomen uit De Nieuwe Bijbelvertaling,
© 2004/2007 Nederlands Bijbelgenootschap, Haarlem,
tenzij anders aangegeven.

© 2014 Uitgeverij Boekencentrum, Zoetermeer

Alle rechten voorbehouden

www.uitgeverijboekencentrum.nl

www.essentialsvrouw.nl

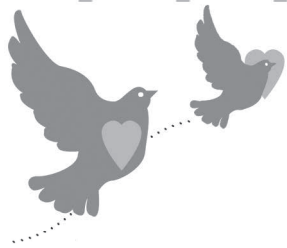
Eenzaamheid

Aukelien van Abbema

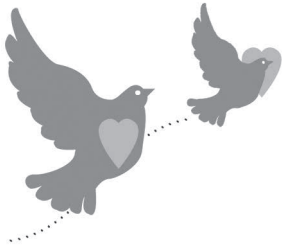
Inhoudsopgave

Voorwoord	6
1. De grote stilte voor de storm	9
2. Adam is een tijdje single	17
3. Hagar is een allochtoon	24
4. Weduwe Tamar leeft vol overgave	30
5. Jozef heeft geen werk en raakt in de put	40
6. Hanna kan geen kinderen krijgen	47
7. Lea is ongelukkig in haar huwelijk	55
8. Johannes werkt vanuit de woestijn	62
9. Marta is als enige hard aan het werk	69
10. De vrouw die door niemand wordt aangeraakt	75
11. De chronisch zieke man bij Betzata	82
12. Jezus sterft alleen aan het kruis	90

*Ik ben als een uil in de woestijn,
een steenuil in een verlaten bouwval,
slaap ken ik niet, ik ben eenzaam
als een vogel op het dak.*
Psalm 102:7 en 8

Voorwoord

Ik ben tot mijn 32e, tegen mijn wil, single geweest. Ik had altijd gedacht dat ik op mijn 22e wel ongeveer getrouwd zou zijn. Een leuk studentenhuwelijk, zo aan het eind van mijn studie, dat had ik in gedachten. En dan een kindje, of misschien al twee, zo rond mijn 27e. Dat was mijn plan. En toen gebeurde het echte leven. ‘De eenzaamheid is voelbaar om me heen,’ zei ik eens tegen een vriendin. ‘Echt waar, ik kan het voelen. Als een cocon. Ik kan ertegenaan duwen. En jij ook, tegen de andere kant, maar dat helpt niet. Ik voel je niet. Ik voel niemand.’ Ik had wel mensen om me heen, genoeg zelfs. Familie, vrienden. Dates zelfs. Maar echt bij mij komen konden ze niet.

Ik was in de woestijn.

En in de woestijn was God.

Sinds drie maanden ben ik getrouwd. Mogelijk is het daarom de slechtst denkbare tijd om een boek over eenzaamheid te schrijven. Maar misschien ook juist wel de beste. Ik weet niet of ik het twee jaar geleden had gekund. Vanuit die cocon schrijven over het materiaal van die cocon. Nu ik erbuiten sta kan ik hem beter zien, beter bestuderen. En ik heb dagboeken. Talloze pagina’s vol brieven uit mijn eigen woestijnen.

Eenzaamheid is een lelijk woord in onze maatschappij. Iets dat uitgeroeid dient te worden. Maar God liet mij zien dat je in goed gezelschap bent in de woestijn. David is er. Abraham. Maria. Jezus zelf. In de woestijn ben je nooit alleen.

En hoe langer je om je heen kijkt, hoe meer mensen je er ontwaart. Groten der aarde. Mensen die niet slechter zijn geworden van hun woestijntijd, maar juist beter. Meer gevormd. Dieper geworteld.

In de woestijn heb je meer ruimte om God te zien. Er is meer stilte. Er staat minder in de weg. Er is meer tijd om tegen hem aan te huilen, meer stilte om hem te horen terugpraten. Hoe hij je troost. Hoe hij er is. Om zijn ademhaling te horen gaan. In, en uit, en in, en uit.

Op mijn 31e ontmoette ik Maarten. Vanaf onze eerste date heb ik me nooit meer eenzaam gevoeld. Hij was niet de ware, wel mijn liefste, degene die het dichtstbij kwam. Die door de cocon die ik voelde heen kwam. Een vriendin zegt dat ook in je huwelijk tijden van eenzaamheid terugkomen. Als je geen kinderen kunt krijgen bijvoorbeeld, en je man dat anders voelt en beleeft dan jij. Ik geloof haar. Maar ik geniet van het contact, van de verbinding die ik nu voel. En ook daardoor groeien mijn wortels dieper.

Het één bestaat niet zonder het ander. Geen woestijn zonder oase, geen oase zonder woestijn.

En vanuit die oase hoop ik iets de woestijn in te kunnen roepen. Voor anderen. Die daar nu zijn, om wat voor reden dan ook. Erkenning voor hoe droog het er is, en hoe leeg. Maar ook hoe rijk, en hoe vol. Hoeveel geluid te horen is in die stilte. En hoop op het einde ervan. De horizon, de bossen die lonken, de overvloed die wacht.

Aukelien van Albeema